

Предъ него стоеше младъ момъкъ, въ възстанически дрехи, съ калпакъ на главата, съ зелено дъно и съ лъвче надъ челото. Лицето му бѣше изпито, цѣло обраснало съ дълги косми, очитъ му странно блуждаеха. Едва се държеше на крака отъ изтощение.

— Отче, помогни ми!—прошепна той съ побледнѣли устни.

Отецъ Гораздъ се сепна отъ изненадата си. Той очакваше свирепи турски лица, а виждаше предъ себе си изнурената фигура на българския борецъ.

— Скрый ме, отче! — продума отново възстанникътъ.

— Ела, ела, синко! — кротко и мило отговори отецъ Гораздъ и улови момъка за ржка, поведе го къмъ монастира, като остави вратата отворена. Отдалече монаситъ, сжщо слисани наблюдаваха героя отъ планинитъ

— Отче игумене, вратата? — запита единъ, като зърна отворената врата.

— Нека стои така. Бързо дайте вода за измиване и нѣщо за ядене. Бързо.

Затичаха се монаситъ. Забравиха опасността.

— Самъ ли си, синко? — запита отецъ Гораздъ, когато влѣзоха въ неговата келия.

— Самъ съмъ, отче. Малко

оцѣлѣхме и се разпрѣснахме. Скрыйте ме, отче, скоро ще дойдатъ насамъ турцитъ.

— Не бой се. Богъ не ще ни остави. Защо, защо, синко, тръгнахте къмъ смъртта?

— Отче, свободата иска жертви. За тѣзи жертви ще научатъ и други народи и тѣ ще ни помогнатъ! — тжжно, но твърдо изрече възстанникътъ.

— Богъ да те благослови. Донесоха вода и възстанникътъ се изми. Сложиха му ядене, но той не го докосна, само пи вода.

— За ядене, отче, ще мис-